

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/1060 en 06/1062 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van
8 januari 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 mei 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellanten om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 4 november 2005 heeft de minister de daartegen door appellanten gemaakte bezwaren niet-ontvankelijk verklaard.

Bij uitspraak van 28 november 2005 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank) de daartegen door appellanten ingestelde beroepen gegrond verklaard, deze besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de gemaakte bezwaren neemt met inachtneming van deze uitspraak.

Bij onderscheiden besluiten van 5 januari 2006 heeft de minister de bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 8 januari 2007, verzonden op 9 januari 2007, heeft de rechtbank de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 15 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

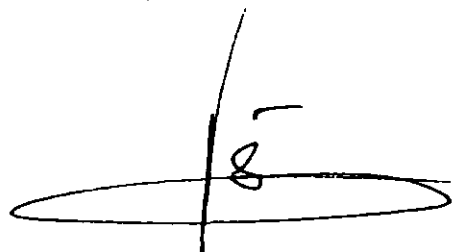
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 mei 2007

422

Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
en artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/1060 en AWB 06/1062

V-nrs.:

inzake: , geboren op , eiser, en
geboren op eiseres.
beiden burger van de Democratische Republiek Congo (voorheen Zaïre), wonende te
Winschoten, eisers,
gemachtigde: mr. K.F. Geertsema, advocaat te Amsterdam.

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. Chr. Vink, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
(IND) van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Eisers hebben op 11 juli 2002 of op 26 januari 2004 een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid aangevraagd. Voor het verdere procesverloop verwijst de rechtbank naar haar uitspraak van 28 november 2005 onder nummer AWB 05/24745 en 05/24746. Bij die uitspraak zijn de beroepen gegrond verklaard, de bestreden besluiten vernietigd en is bepaald dat verweerder binnen vier weken na verzending van de uitspraak nieuwe besluiten neemt met inachtneming van de uitspraak.

2. Bij beroepschrift van 28 december 2005 hebben eiseres beroep ingesteld bij de rechtbank tegen de weigering om te beslissen op het bezwaarschrift van 9 juni 2004. Hierbij is verzocht om het opleggen van een dwangsom. Bij afzonderlijke besluiten van 5 januari 2006 heeft verweerder het bezwaar van 9 juni 2004 ongegrond verklaard. Bij brief van 10 januari 2006 hebben eisers de rechtbank meegedeeld dat de aanhangige beroepen op grond van artikel 6:20, vierde lid, van de Awb worden geacht gericht te zijn tegen die beschikkingen. De gronden van de beroepen zijn ingediend bij brief van 10 januari 2006 en aangevuld bij brief van 18 januari 2006. Op 20 februari 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 2 juni 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van de beroepen. Eisers hebben hun standpunt nog nader onderbouwd bij brief van 8 september 2006.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 26 september 2006. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig G. Keyzer als tolk in de Franse taal.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

AWB 06/1060 en AWR 06/1062

2

1. Eisers hebben op 6 april 1994 asiel gevraagd. Bij uitspraak van 6 maart 1998 (AWB 96/13368 VRWET) is het beroep tegen de afwijzende beslissing ongegrond verklaard.

2. Op 19 juni 1995 en 5 juli 1996 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken individuele ambtsberichten uitgebracht ter zake de asielaanvraag van eisers.

3. Op 12 december 1997 hebben eisers verzocht om verlening van een vergunning tot verblijf op grond van het driejarenbeleid. Deze aanvragen zijn niet ingewilligd. Bij uitspraak van 6 juni 2002 (AWB 00/74167 OVERIO) is het beroep hier tegen ongegrond verklaard.

4. Op 23 april 1997 is aan eisers uitstel van vertrek (uvv) verleend. Bij besluit van 12 april 2002 is het aan eisers verleende uuv opgeheven. Verweerder heeft dit besluit in bezwaar gehandhaafd. Het hiertegen gerichte beroep is ongegrond verklaard. Deze procedure is geëindigd door ongegrondverklaring van het hoger beroep bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 20 juli 2005.

5. Bij brief van 29 april 2003 heeft de gemachtigde van eisers verweerder verzocht om, gezien de bijzondere individuele omstandigheden en de schrijnende situatie waarin eisers verkeren, gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid om aan eisers op grond van bijzondere en individuele schrijnende omstandigheden verblijf toe te staan. Bij brief van 19 november 2003 heeft verweerder hierop gereageerd. Tegen deze brief hebben eisers op 17 december 2003 bezwaar gemaakt.

III. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Verweerder heeft zich in de thans bestreden besluiten op het standpunt gesteld dat eisers niet in aanmerking komen voor de gevraagde verblijfsvergunning omdat reeds bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch van 6 maart 1998 is bepaald dat eisers aan het driejarenbeleid geen vergunning tot verblijf kunnen ontleenen. Bij besluit van 19 oktober 1998 is naar aanleiding van de aanvraag van 12 december 1997 nogmaals getoetst aan het driejarenbeleid. Bij besluit van 3 november 2000 is het bezwaarschrift ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 6 juni 2002 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, overwogen dat eisers geen drie jaar relevant tijdsverloop binnen de asielprocedure hebben opgebouwd. Derhalve is het besluit van 9 november 2000 in rechte onaanlastbaar geworden.

3. Eisers hebben - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd.

Eisers handhaven het verzoek om oplegging van een dwangsom. De besluiten op bezwaar zijn een week te laat genomen.

Verweerder heeft ten onrechte op grond van artikel 7:3 aanhef en onder b. van de Awb afgezien van het horen van eisers.

Het bestreden besluit is in strijd met het Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 2002/59. In de eerdere beslissingen ten aanzien van het driejarenbeleid werd aan eisers de contra-indicatie "verstrekken van onjuiste gegevens" tegengeworpen. Eisers hebben een beroep gedaan op de rapporten van van 31 juli 2002 op grond waarvan is vastgesteld dat eisers inderdaad geen onjuiste gegevens hebben verstrekt. Deze rapporten dienen te worden aangemerkt als nova. Ten onrechte gaat verweerder in het bestreden besluit niet in op de stelling dat eisers al op 11 juli 2002 een beroep hebben gedaan op het driejarenbeleid.

4. In het verweerschrift van 2 juni 2006 heeft verweerder zich nog op het standpunt gesteld dat asielgerelateerde aspecten buiten het bestek van de onderhavige procedure vallen. Voorts kan het

AWB 06/1060 en AWR 06/1062

3

verzoek van eisers om oplegging van een dwangsom niet slagen. Bij uitspraak van 28 november 2005 heeft de rechtbank alleen een beslistermijn opgelegd en niet tevens een dwangsom.

5. Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel indien internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe roepen.

6. Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 is Onze Minister bevoegd ambtshalve een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen. Op grond van het tweede lid van dit artikel wordt een verblijfsvergunning als hier bedoeld verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

7. Artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000, zoals dat gold voor de wijziging van het Vb 2000 van 10 september 2003, bepaalde dat de in artikel 14, tweede lid, van de Wet bedoelde beperkingen verband houden met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag. Op grond van het voorheen geldende artikel 3.6, aanhef en onder b, van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, ambtshalve worden verleend onder een beperking verband houdend met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag.

8. Ingevolge artikel 26, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier verleend met ingang van de dag waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat hij aan alle voorwaarden voor verlening voldoet, maar niet eerder dan met ingang van de dag van de aanvraag. Ingevolge artikel 3.103 van het Vb 2000 wordt de aanvraag getoetst aan het recht dat gold op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen, tenzij uit de Wet anders voortvloeit of het recht dat geldt op het tijdstip waarop de beschikking wordt gegeven, voor de vreemdeling gunstiger is.

9. De rechtbank begrijpt de aanvraag van eisers aldus dat zij hebben gevraagd verweerder te verzoeken conform TBV 2002/59 ambtshalve te toetsen of zij in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in het voorheen geldende artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, van het Vb 2000.

10. De rechtbank stelt vast dat verweerder de onderhavige aanvraag heeft afgewezen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende besluiten zoals hiervoor weergegeven onder III.2. De onderhavige aanvraag moet naar het oordeel van de rechtbank worden aangemerkt als een herhaalde aanvraag in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Ingevolge voornoemd artikel is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop het berust. De rechtbank dient één en ander ambtshalve te onderzoeken.

11. De rechtbank stelt vast dat verweerder de aanvraag van eisers van 12 december 1997 om een vergunning tot verblijf met als doel "klemmende redenen van humanitaire aard zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid" bij besluit van 19 oktober 1998 heeft afgewezen onder meer wegens het ontbreken van een geldig nationaal paspoort.

12. Eisers hebben op 26 januari 2004 een geldig paspoort van de Democratische Republiek Congo overgelegd. Hiermee is weliswaar sprake van een nieuw feit, maar het is niet relevant, omdat het niet

AWB 06/1060 en AWB 06/1062

4

kan leiden tot verlening van een verblijfsvergunning regulier op grond van tijdsverloop in de asielprocedure. Hiertoe wordt als volgt overwogen.

13. Met ingang van 1 januari 2003 is het driejarenbeleid afgeschaft. Het novum deed zich voor daarna. Nu eisers niet hebben aangetoond vóór 1 januari 2003 te voldoen aan het paspoortvereiste, één van de voorwaarden voor het verlenen van de gevraagde verblijfsvergunning, kon aan hen in de periode dat het beleid van toepassing was, geen verblijfsvergunning worden verleend in verband met bepaalde in artikel 26, eerste lid, van de Vw 2000. Zij zijn pas aan de voorwaarden van het beleid gaan voldoen na afschaffing daarvan. De overgangsrechtelijke regel, neergelegd in artikel 3.103 van het Vb 2000 strekt er toe een beëindigde rechtstoestand van toepassing te laten op een feitencomplex dat voor die beëindiging bestond. Die regel strekt er niet toe een beëindigde rechtstoestand van toepassing te verklaren op een feitencomplex dat eerst na die beëindiging ontstond, ook niet indien, zoals hier, een deel van dat feitencomplex al voor die beëindiging bestond. Derhalve kan het feit dat nu wel voldaan wordt aan het paspoortvereiste niet leiden tot een verlening van een vergunning op grond van het driejarenbeleid.

14. Eisers stellen in het bezwaarschrift van 10 mei 2002 tegen het opheffen van het uvv reeds een beroep op ambtshalve toetsing aan het driejarenbeleid te hebben gedaan. Voor zover eisers stellen dat het uvv dient te worden aangemerkt als novum overweegt de rechtbank als volgt.

15. Zoals verweerder in het besluit van 1 november 2002 op het bezwaar van 10 mei 2002 tegen het opheffen van het uvv heeft overwogen kan in de periode waarin uitstel van vertrek is verleend enkel relevant tijdsverloop wordt opgebouwd indien de vreemdeling nog geen onherroepelijke beslissing op zijn aanvraag heeft ontvangen. Nu op 6 maart 1998 een onherroepelijke uitspraak op de oorspronkelijke asielaanvraag is gedaan is op dat moment de opbouw van relevant tijdsverloop vanwege het verleende uitstel van vertrek gestuit. Gelet hierop kan het verleende uitstel van vertrek geen novum opleveren zoals bedoeld in artikel 4:6 van de Awb.

16. Ten aanzien van de stelling van eisers dat de ISHR-SIDH rapporten dienen te worden aangemerkt als nova overweegt de rechtbank als volgt. Nu eisers eerst in beroep deze rapporten hebben overgelegd is niet voldaan aan het in artikel 4:6, eerste lid, van de Awb bepaalde dat de aanvrager is gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden *bij de aanvraag* te vermelden. De rechtbank zal dan ook aan deze stelling voorbijgaan.

17. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder de aanvragen onder verwijzing naar de eerdere afwijzende besluiten heeft kunnen afwijzen.

18. Ten aanzien van het beroep van eisers op schending van de hoorplicht, is de rechtbank van oordeel dat, gelet op het vorenstaande, verweerder op grond van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb van het horen van eisers heeft kunnen afzien, aangezien uit het bezwaarschrift reeds aanstonds bleek dat de bezwaren ongegrond waren en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk was over die conclusie.

19. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

20. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

21. Nu het beroep niet gegrond wordt verklaard, kan een vordering tot oplegging van een dwangsom niet worden toegewezen.

22. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 06/1060 en AWB 06/1062

5

IV. BESLISSING

De rechtbank

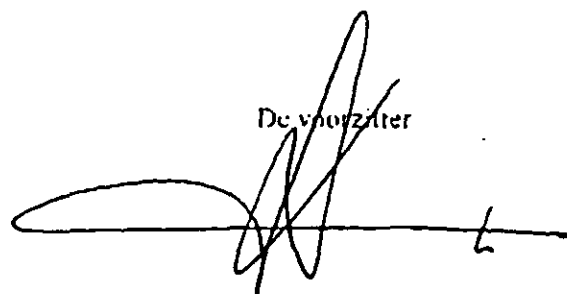
verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 8 januari 2007 door mr. O.L.H.W.I. Korte, voorzitter, in tegenwoordigheid van M.E. Sjouke, griffier, en bekend gemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

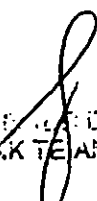

Afschrift verzonden op: - 9 JAN. 2007

Concl.: MSj

Coll: ST

D: B

VOORZITTER GEMEENSCHAPPELIJKE RECHTER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Hamerslag van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 3651380

Aan de RAAD VAN STATE

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 20019

2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN ✓	
06 FEB 2007	
ZAAKNR.	10171
AAN:	VI
BEHAANDELD: DO:	PAR:

uw referentie: nieuwe zaak
 onze referentie: 017537 FII
 inzake: / Minister van Justitie

mr R.J. Hamerslag
 mr F.L.M. van Haren
 mr S.D. Lugt*
 mr A.C.M. Nederveen
 mr I.J.M. Oomen
 mr A.M.J.M. Louwerse
 mr K.E. Geertsema
 mr N.C. Blomjous

mr H.M. Brink**

* levens mediator
 ** in samenwerking met

740-A

Amsterdam, 6 februari 2007

Hoger Beroep in Vreemdelingenzaken

Hierbij verklaar ik, K.E. Geertsema, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant be-
 paaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing
 van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam van 8 januari 2007, AWB
 06/1060 en 06/1062, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellanten
 en belanghebbenden zijn de heer en mevrouw geboren op
 beiden burgers van de Democratische Republiek Congo, IND-nummer
 9404.06.0038, V-nummers , wonende te
 aan de : Zij kiezen woonplaats aan het Damrak nr. 28/30 te
 Amsterdam (1012 LJ), ten kantore van mr. K.E. Geertsema.

Voor wat betreft de griffierechten wijs ik u er uitdrukkelijk op dat ons kantoor een reke-
 ning-courantovereenkomst gesloten heeft met uw afdeling.

Grief 1:

Ten onrechte gaat de rechtbank in rechtsoverweging 16 voorbij aan de ISHR-SIDH
 rapporten.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Toelichting:

De rechtbank stelt ten onrechte dat appellanten pas in beroep de rapporten hebben overgelegd. Deze constatering berust op onjuiste kennis van de processtukken. Uit de uitspraak van de rechtbank Haarlem van 21 april 2005, Awb 02/89366, blijkt dat de rapporten reeds op 16 september 2002 aan de IND waren overgelegd. Voorts is uit het procesdossier op te maken dat verweerder, althans de IND, in ieder geval op 20 oktober 2005 de rapporten in zijn bezit heeft gehad. Bijgaand treft u in kopie een afschrift uit het procesdossier waar uit blijkt dat het Ministerie van Justitie de ontvangstdatum 20 oktober 2005 heeft gestempeld, en de INDIS registratie van 26 oktober 2005 dateert (bijlage).

De beschikking op het bezwaarschrift dateert van 6 januari 2006. De IND was op dat moment al op de hoogte van de ISHR/SIDH rapporten, en van de aanspraak die appellanten daarop wensten te maken in het kader van het driejaren beleid. Bij een beschikking op bezwaar dient sprake te zijn van een volledige heroverweging. De rapporten hadden derhalve een rol moeten spelen bij de beslissing op bezwaar.

Vermoedelijk doelt de rechtbank op de gronden van 9 november 2005, behorende bij het beroepschrift onder de nummers 05/24746 en 05/24745. Deze beroepschriften zijn op 28 november 2005 gegrond verklaard. De op 9 november 2005 aangevoerde gronden behoren te worden betrokken bij de besluitvorming in de bezwaarprocedure. Ten onrechte geeft de beschikking van 5 januari 2006 daarvan geen blijk. De rechtbank had dit moeten erkennen en moeten vaststellen dat de beschikking op dit punt onvoldoende gemotiveerd is.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 13 dat de overgangsrechtelijke regel neergelegd in artikel 3.103 van het Vb2000 ertoe strekt een beëindigde rechtstoestand van toepassing te verklaren op een feitencomplex dat voor die beëindiging bestond.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Toelichting:

Artikel 3.103 Vreemdelingenbesluit stelt dat de aanvraag wordt getoetst aan het recht dat gold op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen. Appellanten hebben op 11 juli 2002 een verzoek gedaan tot toetsing aan het driejarenbeleid. Op het moment van aanvraag was het driejarenbeleid nog van kracht. Dat verweerder voor die tijd geen beslissing op de aanvraag heeft geslagen, heeft appellanten de mogelijkheid gegeven nog aan de voorwaarde van het paspoortvereiste te voldoen. Het feit dat zij hun paspoort op 26 januari 2004 hebben overgelegd, betekent echter niet dat die datum als datum aanvraag moet worden aangemerkt. TBV 2002/59 stelde immers geen voorwaarden aan de aanvraag voor een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid. Het verzoek bij brief van 11 juli 2002 had op grond van TBV 2002/59 als een dergelijke aanvraag aangemerkt moeten worden.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 15 dat het uitstel van vertrek beleid geen relevant tijdsverloop oplevert in onderhavige procedure.

Toelichting:

De rechter miskent hier dat aan appellanten ten onrechte de contra-indicatie "onjuiste gegevens" is tegengeworpen. Voorts miskent de rechtbank dat pas op 21 maart 2001 werkinstructie 242 openbaar is gemaakt omtrent de opbouw van relevant tijdsverloop. Aangezien deze werkinstructie pas op 21 maart 2001 bekend is gemaakt, is de periode van 6 maart 1998 (de datum van de onherroepelijke uitspraak in de eerste asielprocedure) tot aan 21 maart 2001 aan te merken als relevant tijdsverloop.

De procedure waarbij dit aan de orde kwam is behandeld door de rechtbank Haarlem (Awb 02/89366) welke op 21 april 2005 het beroepschrift ongegrond verklaarde. In die uitspraak, die door uw Afdeling op 20 juli 2005 is bevestigd, overwoog de rechtbank dat de aangevoerde gronden met betrekking tot het driejarenbeleid buiten het bestek van de procedure vielen. Hieruit volgt dat in onderstaande procedure de eerste rechterlijke toets plaatsvond van de toets van verweerder aan het driejarenbeleid in de beschikking van 1

Hamerslag van Haren

Advocaten

november 2002. Ten onrechte gaat de rechtbank voorbij aan de van meet af aangevoerde stelling dat relevant tijdsverloop is opgebouwd tot aan de openbaarmaking van het beleid op 21 maart 2001.

Daarnaast zou de toets van de nieuw aangevoerde feiten en omstandigheden aantonen dat appellanten geen onjuiste gegevens hebben verstrekt aan de IND. De opgeworpen contraindicatie zou betekenen dat 6 maart 1998 niet mag worden aangemerkt als onherroepelijke einddatum van de asielprocedure, waardoor eveneens relevant tijdsverloop is opgebouwd. De rechtbank is op dit punt onvolledig.

Grief 4

Op grond van bovengenoemde grieven had de rechter tot de conclusie moeten komen dat het bestreden besluit de rechterlijke toets niet kan doorstaan. Ten onrechte wordt overwogen als in rechtsoverweging 19 en 20.

Verzocht wordt:

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 8 januari 2007 te vernietigen,
- de beslissing van de Minister van 6 januari 2006 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Gemachtigde
